

Velkej, pravděpodobně proto, že se odehrál na Velkej pátek :D.

A navíc za to můžou lední medvědi. Z pražský ZOO. Protože jsem se před Velikonocema dívala na videa ze ZOO a jedním z nich bylo i video z výběhu právě ledních medvědů. Dostali jako zábavu koule z vrbovýho proutí s pamlsky. Ty koule mě nadchly. To by bylo něco pro ohaříky! Jest o mě známo, že pro ně ráda vymejšlím takovýhle blbinky. To jim musím vyrobit! Na chalupě leží spousta ostříhaných vrbových větví. To bude.

Takže jakmile jsme dorazili a “ubytovali” se, hnala jsem se na louku. Představy jsem měla... tak řekněmě, že dětinský □ . Však co na tom může být, ne? Umotat nějakou kouli z proutí? Tse! No jo, no. To se mi halt stává často, že mám značně naivní představy o provedení nějaký věci. Ohařící se vyřítili na louku se mnou. Vzhledem k háráníčku je pochopitelně zapotřebí dozorovat. Ale v tuhle dobu to ještě šlo. Takže jsem se do toho s nadšením pustila. Abych velmi rychle zjistila, že jsem si to zase představovala jak Hurvínek válku. Proměnila jsem se ve zmutovanýho pabouka a motala tam usilovně to vzdorovitý proutí.

Proplejtala jsem vzájemně svědomitě jednotlivý proutky do tvaru požadovaný koule. Maaarně, marně, marně. Ať jsem se snažila, jak jsem chtěla, blbý proutí odmítalo spolupracovat a rozrůst se do třetího rozměru. Nevzdávala jsem se a snažila se nejdřív přimět, poté už i přemluvit pruty ke změně názoru. Smutně musím konstatovat, že k dohodě bohužel nedošlo. Z louky jsem se vracela v trochu jinčím tempu, než v jakým jsem na ni vběhla. A hlavně v ruce s čímsi, co připomínalo spíš sněžnici, než kouli. Navíc sněžnici tak jako po výbuchu.

“Kde seš tak dlouho?” ozvalo se od chalupy. “Ale.... šla jsem si vyrobit kouli..” “?????” Aby měl Brtník taky představu, tak jsem tuhle svou informaci doplnila pozvednutím sněžnice po výbuchu do vzduchu, aby taky viděl. A v ten moment přišel ten záchvat. Při pohledu na tu dvourozněrnou “kouli” jsem dostala takovej děsnej záchvat smíchu, že jsem si pěkně a dlouho poplakala.

Na zahradu jsem se domotala hýkajíc a s mokřýma očima. Každý další pohled na sněžnici mě vždycky poslal zpátky. Na dlouhou dobu jsem si s tím vystačila ☐ .

No ale. Nejen zábavou živ jest člověk, natož ohařík. Nemohla jsem se takhle motat celý den.

Takže kouli nemáme, že jo.....tak ale třeba by to šlo i se sněžnicí? Když už jsem se s tím tak plichtila? Utřela jsem mokřý voko, do kapes nacpala pár piškůtů, popadla milou sněžnici a vrátila se s ohaříkama na louku. Usadila jsem je, pleskla jsem tu spotvořeninu z proutí na pažit a pod různý průplety nastrkala čtvrtky piškůtů. První šel, jako obvykle, Rumíček. Byl nadšen a vyšňufal si všechny kousky. Tali hezky trpělivě seděla a čekala. Když přišla řada na ni, kupodivu do toho nevlítla jak do hodin, ale taky hezky pracovala. Přišla s jednou vychytávkou. Pokud se jí nedařilo se k pamlsku dostat, postrčila prostě milou sněžnici kousek do strany a bylo to. A pak že nemá žádnou buňku v mozkovně! Udělala mi radost. A naopak sněžnice udělala radost ohaříkům. Tak aspoň moje snaha nepřišla vniveč. Každopádně, můžu vřele doporučit. Proutí najdete vždycky a všude, je zadarmo, umotat sněžnici po výbuchu zvládnete taky a ve výsledku máte prima zábavičku pro psího kámoše.